

Chí-Hòa Hòa-Hưng

Mme Ngô

Hồng hiệu sao lại chia ra Chí-Hoà và Hoà-Hưng vì có vẻ như cả hai địa danh ni là cùng một vùng. Nếu quả thật là hai vùng khác nhau thì không rõ ranh giới phân chia bắt đầu từ khúc nào?

Chí-Hoà Hoà Hưng chạy dài theo đường Lê Văn Duyệt Sài gòn (khác với đường Lê Văn Duyệt Gia Định có Lăng Ông Bà Chiểu) Giới hạn bởi hai đầu, đầu trên là Công trường Dân chủ, và đầu dưới là nghĩa địa Đô-thành.

Vị thế :

Công trường dân chủ đúng ra chỉ là một bùng binh sáu nhánh.

Đường Lê Văn Duyệt bị cắt ngang nơi đây nên nó chiếm hết hai nhánh, những nhánh còn lại là Trần Quốc Toản, Yên Đỗ, Tú xương. Nhánh cuối cùng thật nhỏ và thật ngắn là ngõ tắt trở thẳng vào đường Phan Thanh Giản (có nhà thương Bình Dân) mà tui quên tên mất rồi!

Cũng trên đường Phan Thanh Giản này có trường trung học Áo Tím Gia Long của cô Hoàng Lan Chi và có chùa Xá-Lợi. Tui đã từng là dân canh me (đứng toong teng dưới gốc cây để chờ ... me rưng) ăn hàng chuyện nghiệp tại đây, từ gói thu đủ khô bò cho tới đậu đỏ bánh lọt. Ăn xong thì nhào vô chùa lễ Phật và ... thành tâm xám hổi! Riêng chuyện ngôi trường con gái ni của cô HLC thì để cổ kể cho mình nghe mới thập phần hấp dẫn.

Cũng tại cái bùng binh ni có dinh của ngài trung tướng Mai Hữu Xuân, nằm giữa hai đường Tú Xương và Yên Đỗ. Đường Tú Xương có Ký túc xá sinh viên Mai Khôi của các cha dòng Đắc-Lộ, có trường Regina Pacis và sau này có thêm trụ sở Caritas.

Đường Yên-Đỗ ngắn thôi, có con hẻm nhỏ là nơi Học giả Nguyễn Hiến Lê sống lặng lẽ với bà vợ thứ, nó cũng có đường Kỳ Đồng đổ vào.

Đường Kỳ Đồng với nhà thờ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp của các cha dòng Chúa Cứu Thế, tui kêu nó là nhà thờ trắng vì nó sơn trắng để phân biệt với một nhà thờ khác có tên nhà thờ hồng sẽ nói sau. Nhà thờ ni có ông cha trẻ Nguyễn Ngọc Lan hùng biện hết ý. Sau này nghe nói cha Lan 'vào đời' chống chánh phủ, một thời gian sau thì ông vớt mẹ nó cả áo dòng mà tà tà đi lấy vợ. Cũng lại nghe nói vợ ông là người say mê những bài giảng của ông rồi bà a lê hấp bùng ông về làm màn nâng khăn sửa cả vật luôn cho gọn việc sổ sách! Tui đã theo những khoá cắm phòng tại nhà thờ ni vì ... ham vui, nhưng tui cũng đã thành tâm nghe kinh cầu Đức mẹ hằng cứu giúp để thấy lòng được yên ủi.

Đầu giới hạn dưới của CH-HH là Nghĩa địa Đô Thành. Đối diện nghĩa địa ni là một trại lính. Tiếp cận với nghĩa địa là một con đường nhỏ dẫn vào cư xá sĩ quan Chí Hoà, y hình tên nó là đường Bắc Hải thì phải (?). Tại nghĩa địa ni con cousin cà chớn của tui bị thằng kếp đưa vào làm màn hăm dọa, hể bỏ nó thì bỏ xác luôn lại đây. Con ni ón quá nên phải xuất giá vu qui, khóc như cha chết mẹ chết mà lết về nhà chồng. Chồng nó là một thằng pháp kiêu (lại kiêu, chán quá xá !) gốc Pakistan, thằng ni sau về làm giám đốc hãng sữa Foremost ở Thủ-Đức và nhờ vậy tui được đớp cả rem hộp một nghỉ.

Qua khỏi nghĩa địa thì đường Lê Văn Duyệt biến thành LVD nôi dài (nôi thêm thì phải dài ra là cái cẳng) và là bắt đầu giang sơn của các vị anh hùng Lê Nguyễn Hiệp, Trờ Tê vv...

Tui hiền lành hồng dám phiêu lưu, thành ra cứ tới nghĩa địa là tui thắng cái kết rồi gài số de liền. Chuyện ba cái giáo xứ ông Hiệp kể ra thì tui bù trất, trừ xứ An-Lạc. Tui có vào đây một lần để thăm một bà cô họ và đi lễ với bà. Than ôi, họ đọc kinh bằng tiếng chi mà tui hồng hiệu, nó cứ ê a dài dằng dặc, bao nhiêu ông thánh bà thánh được họ lôi ra hết đăng xin cầu bầu tuốt luốt (cầu vậy cho chắc ăn, khỏi có màn bên trong bên khinh mắt lòng ai ráo !)

Chi tiết :

Từ bùng binh đi ngược xuống nghĩa địa Chí Hoà, bên tay phải là Quân vụ thị trấn, có xe quân cảnh lúc nào cũng hầm hè xét giấy (trôn lính) hay hốt mầy ông lính leo rào quá hạn phép (người ta nói bị phạt trọng cấm, nghĩa là bị giam, nói nôm na là lãnh cù, mỗi cù tương đương một ngày) Đối diện Quân vụ thị trấn là một khu nhà khang trang theo kiểu townhouse của công chức trung lưu (xin đừng lộn nó với cư xá công chức).

Xích xuống chút nữa cũng bên phải là con đường cụt dẫn thẳng vào khám Chí-Hoà. Đầu con đường này, chỗ ngã ba có một tiệm phở bắc, lúc nào cũng đông khách. Trên đường ni có cư xá công chức. Tui phải nói thêm về cái cư xá ni. Tưởng tượng vậy ha, giữa Sài Gòn hoa lệ chật hẹp đông đúc thỉnh thoảng không có cái ốc đảo vuông vắn đầy những vi-la mát rượi, hướng vào chính giữa là một công viên rộng. Dân của cư xá phần lớn là công chức cao cấp. Gần cư xá ni có một quán cà phê nhỏ. Ông chủ quán chạy xe gắn máy Goebel tóc mây bành bồng và đeo kiềng râm 24/24... người thì thậm xấu hát thì thậm hay ... ông ấy chính là ca sĩ Ngọc Long đó và ông ấy hát bài Lệ Đá Xanh tuyệt lắm lộn ! Xéo xéo quán phở phía bên kia là một căn nhà nhỏ có giàn bông giấy đỏ, nhà tui đó nha. Ông Hiệp đã từng qua lại trước nhà tui cả hơn 2000 lần, nhưng vì ... vô duyên đối diện bất tương phùng, thành ra tui hồng hân hạnh quen biết ông, dám có vụ ứnh lộn đôi lần với ông tại ngay xe nước đá bên hông chùa Xá lợi vì chuyện canh me hồng chừng ha ông?

Trên đường Lê Văn Duyệt, qua khỏi đường Chí Hoà, đối diện phía bên kia có một cái nghĩa trang nhỏ mang tên Nghĩa trang của Người Hồi Giáo. Ngay cổng nghĩa trang ni thấy có vài gia đình Hồi giáo ở, nhìn cách ăn mặc y hình họ gốc chà dà pakistan thì phải (thằng anh rể Foremost của tui dám ba má nó đứng chân dân ở trong hồng chừng)

Đi xuống nữa thì tới rạp cinê Thanh Vân, cạnh rạp TV là phòng mạch ông BS Nguyễn Văn Phúc. Ông khám bệnh kỹ lưỡng, chỉ cho toa khi cần, ông không mị dân nên rồi không được tiếng mát tay, khách hàng nghèo ông khám miễn phí luôn. Ông đã là thần tượng của tui và chính ông đã mở đường cho tui đi vào y nghiệp sau này. Đối diện rạp TV là một quán tạp hoá sách vở học trò và chuyên cho mượn truyện. Từ đây tui đã rình về nhà biết bao là bí kiếp thần công rồi bế môn tu luyện. Có lần luyện kỹ quá nên tẩu hỏa nhập ma, sáng sau quên cả đi thi, dĩ nhiên là ăn roi mây quần đít! Cạnh quán sách có con hẻm sâu, tận trong cùng là trường tiểu học Chí Hoà. Cổng sau của trường này dẫn thông sang hàng loạt những ngõ ngách hẹp khác rồi dẫn thẳng ra đường Chí Hoà có cái cư xá công chức nói ở trên.

Xích xuống chút nữa cùng bên với rạp hát TV là một cái hẻm khác, đầu hẻm có xe đậu đồ bánh lọt của vợ chồng một ông tàu, lúc nào cũng đông khách vì ngon hết ý. Sau này lại có thêm bà bán bánh cay. Bánh cay làm bằng khoai mì xay nhuyễn trộn ớt rồi dùng muỗng cà phê dích một miếng nhỏ thả vào chảo dầu sôi chiên cho vàng. Trờiii ... nhớ lại còn chảy nước miếng. Đối diện bên kia là đầu đường Tô Hiến Thành. Đường ni có chợ Chí Hoà và nó dẫn ra tới đường Nguyễn Tri Phương nổi dài. (Lại nổi dài nữa. Hồi trước thì Đường NTP chạy từ ngã sáu chợ lớn đụng Trần quốc Toàn là hết, sau mở thêm đường thành ra lại nổi cho dài là vậy. Có cái chợ cá tên là chợ cá TQT. Viện Hoá Đạo nằm ngay góc Nguyễn Tri Phương-Trần Quốc Toàn này)

Qua khỏi đường Tô Hiến Thành là chợ Hoà Hưng. Chợ Hoà Hưng không khang trang bằng chợ Chí Hoà nhưng sầm uất hơn, có lẽ vì đường Lê Văn Duyệt lớn hơn đường Tô Hiến Thành chăng ? Hai cái chợ ni có con hẻm thiệt nhỏ phía sau lưng ăn thông với nhau, mùa mưa đi chợ bùn dích văng tới cả tóc ! Tại chợ Hoà Hưng tui đã gặp mỗi tình đầu. Tui ra đó mua bún và tàu hũ chiên cho mệ tui xong là xề qua xạp bán hoa gần đó. Yên chí , tui chỉ yêu hoa thôi còn bà bán hoa thì tui hồng dám đụng tới, bả dữ tàn mạt luôn. Có muốn ngắm chi thì cũng ngắm xa xa thôi nha, tới gần xạp quá bả xua như xua tà. Mà trời ơi ngắm bông thì tui ngắm hoài hồng chán, thành ra có lúc tui toan tính nữa lớn mượn tiền sang cái xạp rồi ngồi chồm hòm bán bông, vừa có nghề sanh nhai vừa tha hồ dòm đã con mắt !

Cuối chợ Hoà Hưng là một đồng rác. Má ơi bụi kinh khủng, nhứt là về chiều. Rác rến từ trong chợ được lôi hết ra đây. Ngay cạnh đồng rác là tiệm phở bắc Tương Lai của một cặp vợ chồng bác kỳ thiệt cũ (45 hồng chừng) Buôn bán kiểu đó thì dĩ nhiên ế ẩm hồng khá. Sau này ông bà chủ dẹp tiệm phở xoay nghề bán nồi niêu xoong chảo thấy cũng phát đạt. Đối diện chợ là phòng mạch của BS Trần Minh Tùng, ông ni sau thành tổng trưởng y tế trong chánh phủ Nguyễn Văn Thiệu. Gần phòng mạch là tiệm thuốc tây của một bà già Bắc cực kỳ sang trọng. Bà có hai thằng con trai du học từ tây về, thằng nào thằng nấy lắm lì ít nói, hồng gentlemen mệ gì ráo ! Sau tiệm ni bán lại và biến thành chi nhánh Tín Nghĩa Ngân hàng của Nguyễn Tấn Đồi

Qua khỏi chợ Hòa Hưng là con hẻm bụi có tên Cổng Bà Xếp. Trong Cổng Bà Xếp ni có trại gia binh (ha

sĩ quan) và có ga Hoà Hưng. Hồi chiến tranh leo thang, xe lửa được Mỹ trưng dụng vào việc chuyên chở nhân công làm sở Mỹ từ SG đi Long Bình. Chứa nhứt mô hồng có bài vở ngật nghèo, tui cùng mấy thằng em họ nhảy xe lửa sáng đi chiều về, xuống tuốt Biên-Hoà ngoạn cảnh. Từ hẻm Cống Bà Xếp ni nếu đi hoài thì ra tuốt đường Kỳ đồng, cũng có một con hẻm khác rộng rãi khanh trang tiếp nối đầu gần đó, dẫn ra công xe lửa số sáu Trương Minh Giảng và ra tới y hình cả đường Nguyễn Huỳnh Đức tuốt bên Phú Nhuận nữa, nếu tui hồng lắm.

Cùng bên đường vào Cống Bà Xếp là một cây xăng bự, y hình đây là cây xăng duy nhứt trong vùng thì phải. Buổi tối trời nóng con nít ra đây chơi rần rần và mua nước đá nhận ở mấy cái xe do Các-chú đẩy tới bán. Đối diện cây xăng phía bên kia là một con hẻm khác của giới trung lưu. Nhà cửa trong con hẻm ni khanh trang rộng rãi hơn. Cạnh con hẻm là một ngôi biệt thự thiết lớn cây cối um tùm của hai ông được sĩ đã nói ở trên, sau này nó thành hăng bào chế thuốc.

Cạnh hăng bào chế thuốc là một ngôi biệt thự mới và nhỏ. Biệt thự ni là của cặp Nguyễn Xuân Oánh – Thẩm Thuý Hằng. Thịnh thoàng người đẹp Bình Dương xuất hiện đi chợ, có bà người làm cấp giở phía sau. Con nít người lớn hiếu kỳ theo rần rần như đám rước đèn vậy. Tui có lần đang ngắm bông thì gặp nàng tới mua bông. Đồ bạn vậy chớ bông thiệt và bông biết nói tui ưa cái nào hơn và tại sao ?? Nói trúng có thưởng đảng hoàng.

Xích xuống dưới chút nữa là nghĩa địa, đối diện bên kia là một trại lính tui hồng nhớ tên, y hình trại Hoàng Hoa Thám thì phải.

Chí-Hoà Hoà-Hưng tới đây là giang san chấm dứt.

Nói thiệt thì tui ở đây cũng lâu nhưng hồng quen ai chi nhiều vì tui bận quá xá, hể hồng học là tui lo luyện chương (bộ nào tui luyện cũng nhuyễn như hà) cuối tuần thì mắc ra thăm xạp bông còn không thôi nhảy xe lửa xuống tuốt Biên Hoà. Tại Biên Hoà tui gặp mối tình thứ nhì (cũng lại là hoa nhưng hoa dại) Sau này khi chuyện bút nghiên của tui tuột dốc thì ba tui sắm cây roi mây đề sẵn góc nhà. Tui vốn nhát hiu thành ra đành giã biệt sân ga, giã biệt luôn cả cô hàng cho mượn truyện. Thì buồn chớ sao, nhưng hồng buồn bằng cái bữa ra chợ hay tin xạp bông đã sang lại cho bà bán bún chả. Xạp bông thì còn dòm cầm hơi rồi thấy mình quí phái hẳn lên, chớ xạp bún chả thì trần tục quá, mà ra đứng xớ rớ ngó không cũng kỳ !

* * *

Bây giờ thì tui đang ở ngoại quốc. Tui ra ngoại quốc sống đã lâu mà in hình chưa hề nhớ cảnh nhớ nhà. Tui bận lu bù hồng rảnh nên rồi ba cái đó tui kỵ vì nó tốn kém năng lượng lãnh nhách. Tui đang mắc chăm chỉ hướng về tương lai. Vậy rồi thỉnh không cũng tại ông Hiệp mà bữa nay tui ngồi xuống viết về quê cũ. Có thiệt là tui nhớ nhà không vậy cà ? Tui ngờ là không. Quê cũ nó hồng phải là của mình nữa rồi. Hồng phải tui nói đầu nha ông Hiệp, ông già tui nói đó. Mỗi năm ông mỗi về, thời gian ông ở lại rút ngắn từ từ, hồi đầu 6 tháng, rồi 5 tháng rồi 4 tháng ... lần cuối thì ông đổi vé máy bay và trở qua một tháng sau. *Về quê hương mà như lạc tinh cầu*. Ngó chừng ông kỳ vọng quá nhiều ở quê hương chẳng nên rồi ông thất vọng ? Hay vì ông già rồi nên lẩm cẩm hồng chừng ?...

Ôi, cố hương nan khứ hựu nan qui ! ...